

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VII. Quænam scientia debeat in Deo præsupponi ad
Prædestinationem ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

SECTIO VII.

Quenam Scientia debeat in Deo
præsupponi ad Prædestina-
tionem?

126.

DVERTES, Scientiam Divinam, prout supra diximus, aut esse simplicis Intelligentiæ, quæ attingit res possibiles, ut possibiles, anteceditque omne decretum Dei liberum, & est cinecessaria, necessariòque ei convenit: aut esse Scientiam visionis absolutam, quæ attingit res sub ratione futuri-
tionis absolutæ, aut existentis, supponitque decretum Dei liberum, & est scientia libera, contingenterque Deo conveniens: aut esse Scientiam Mediam, quæ inter has mediat: qualisnam ex his debeat præsupponi ad prædestinationem, dicemus per sequentes conclusiones: Sit igitur:

127.

Conclusio 1. Prædestinatio necessariò præsupponit in Deo aliquam Scientiam. Ita P. Soar. lib. 1. de prædest. cap. 6. num. 2. Probatur primò ex illo ad Rom. 8. Quos præscivit, & prædestinavit, &c. quæ duo verba, cum non sint accipienda ut synonyma, & ex ordine litterarum prior sit præscire, quam prædestinare, satis constat, præscientiam supponi ad prædestinationem. Secundò ex D. Aug. qui lib. de Bono persever. definiens Prædestinationem, dicit esse Præscientiam & præparationem Beneficiorum Dei; sed in hac præparatione consistit formaliter prædestinatio, ut diximus, & dixit idem D. Aug. lib. de prædest. Sancti, cap. 10. dicens, Prædestinationem esse gratia præparationem: statimque subiungit: quæ sine præscientia esse non potest; ergo cum dicit prædestinationem esse præscientiam, & præparationem, illamque prius ponit, illam ut conditionem necessariò prærequisitam ad prædestinationem videtur ibi apponere.

128.

Probatur 3. ratione, quia prædestinatio, ut diximus, consistit in aliquo actu libero Voluntatis divinæ; sed ante omnem actum liberum voluntatis debet antecedere aliqua cognitio, ut patet, tum ex definitione voluntarii, debet enim esse à principio intrinseco cum cognitione: tum ex ratione libertatis, quæ provenit ex indifferentia iudicii proponentis: tum ex generali axiomate; Nihil volitum, quin præcognitum, quæ omnia in Deo locum habent, seclusis imperfectiōibus; ergo ante prædestinationem necessariò præcedit in Deo aliqua cognitio, sive scientia. Confirmatur, quia omnis natura intellectualis, etiam Divina, circa quantumque rem prius agit per intellectum, quam per voluntatem; sic enim Deus ipse prius se intelligit, quam amet; ideoque prior est Generatio Filii, quam productio Spiritus Sancti; ergo circa prædestinationem præcedit operatio intellectus; consequenterque aliqua scientia necessariò prærequisitur.

129.

Conclusio 2. Prædestinatio necessariò præsupponit Scientiam simplicis Intelligentiæ. Ita P. Soar. lib. 1. de prædest. cap. 6. num. 5. P. Herice 1. part. tract. 3. d. 22. num. 7. P. Arrub. 1. part. q. 23. d. 76. cap. 5. num. 15. P. Arriaga 1. p. d. 33. sect. 1. num. 2. P. Proposit. 1. p. q. 23. art. 8. dub. 2. n. 19. P. Compton. tom. 1. d. 39. sect. 2. n. 1. P. Rhodex tom. 1. d. 5. q. 1. sect. 2. §. 1. & alii. Probatur primò, quia ex communi Theologorum scientia naturalis semper necessariò antecedit decretum Dei liberum, cum

possit esse sine illo, non tamen à contra; nam Deus non potest esse sine proprietatibus naturalibus; potest tamen sine actibus liberis, ut tales sunt; sed prædestinatio, saltem partialiter, est decretum Dei liberum; Scientia autem simplicis intelligentiæ est naturalis; ergo hæc illud antecedit, & est prior.

Probatur secundò, quia Voluntas Divina ante suum decretum efficax, & iudicium eam dirigens ad talem actum, supponit representatam possibilitatem objecti, nempe Angeli prædestinandi, & gloriæ danda, ac meritum, quibus potest obtineri; siquidem voluntas non fertur, nisi in possibilia ut talia cognita; sed id fit per Scientiam simplicis Intelligentiæ, quæ circa rerum possibilitatem versatur; ergo &c.

Conclusio 3. Prædestinatio necessariò requirit Scientiam mediam. Ita P. Soar. cit. cap. 7. num. 4. & in opusc. lib. 2. de Scient. condition. cap. 2. num. 5. P. Mol. 1. p. q. 23. a. 4. d. 1. membr. 11. conclus. 5. & quest. 22. a. 1. d. 2. P. Bellarm. lib. 2. de grat. & lib. arbitr. cap. 17. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 1. & d. 98. cap. 4. P. Less. de Auxil. cap. 4. num. 16. P. Fons. tom. 3. Met. lib. 6. cap. 2. q. 4. sect. 9. & q. 5. sect. 13. ad 7. quos citat & sequitur P. Herice 1. p. tr. 3. d. 22. cap. 3. num. 15. P. Arrub. 1. part. q. 23. d. 71. cap. 4. n. 10. P. Proposit. 1. p. q. 23. a. 8. dub. 2. n. 19. P. Compton. tom. 1. d. 39. sect. 2. num. 1. P. Rhodex tom. 1. d. 5. sect. 2. q. 1. §. 1. & alii. Probatur primò, quia prædestinatio, cum sit intentio divina efficax dandi gloriæ, & electio mediorum, ita debent accommodari, ut non offendant libertatem creatam; sed hoc solum fit præsuppositâ Scientiâ Mediâ; siquidem data intentione efficaci, si Deus non adhibeat media sciens quid ex illis futurum sit, quod fit per Scientiam Mediam, ne postea frustretur ejus decretum efficax, impellet voluntatem, veli, nolit, ad eliciendum actum bonum, quo impulsu tolleretur libertatem, tolleretur enim indifferentia ad operandum, vel non operandum, quod non est dicendum; ergo &c.

Probatur secundò, quia in Deo, ejusque modo operandi non est admittenda aliqua imprudentia, cum sit imperfectio; sed ita admitteretur, si in prædestinatione intenderet efficaciter finem, nullâ ejus contingentia relicta; hoc autem fieri, si prius non haberet Scientiam mediam, per quam sciret certò, an haberet potestatem, & media congrua ad ipsum finem consequendum; consequenterque imprudenter operaretur; ergo &c.

Probatur tertio, quia Deus intendens efficaciter gloriæ prædestinatis, voluit illis dare media congrua ad illam consequendam; alioqui non eis conferret speciale beneficium; sed non potuit id ita velle, nisi præsuppositâ Scientiâ Mediâ, per quam præcognoscat, prædestinatum in hac, aut illa potius occasione, quam in alia acceptaturum talia media; ergo &c. Confirmatur, quia, ut supra diximus, ad Providentiam divinam præsupponitur necessariò Scientia mediâ; ergo etiam ad prædestinationem, cum sit illius pars, ut etiam supra diximus.

Argues 1. Scientia Mediâ neque est pars, neque causa, neque effectus prædestinationis; ergo ad illam non requiritur. Resp. negâdo consequentiam: licet enim Scientia Mediâ non sit pars, neque causa, neque effectus prædestinationis, requiritur tamen necessariò, & logicè ex parte Dei prædestinantis, ut sciat quale beneficium confert dando hoc, aut illud auxilium; alioqui modo cæco, & imprudenter operaretur.

Argues 2. Deus necessariò attingens consensum futurum

futurum ante prædestinationem, propter illum, ut propter meritum moveatur ad prædestinandum; ergo prædestinatio est opus Iustitiæ, & non Misericordiæ; consequenterque ad illam non requiritur Scientia Media, propter quam Deus præcognoscat media congrua, ut in illis dandis speciale beneficium conferat prædestinato. Respondeo negando antecedens: nam cum meritum habeat rationem causæ efficientis moralis, & hæc non possit operari, quin habeat existentiam absolutam, vel physicam, vel intentionalem, quam non habet consensus cognitus per Scientiam mediam, sed tantum existentiam conditionatam, ideo Deus non propter illum, ut propter causam meritoriam prædestinat, sed tantum propter illum ut conditionem sine qua non Deus hic & nunc prædestinat, sicque Deum non obligat ad prædestinandum, neque physicè neque moraliter ex iustitia, sed id efficit ex Misericordia.

Argues 3. Ideo necessariò requireretur Scientia Media ad prædestinationem, quia necessariò deberet Deus prævidere quamnam media essent efficacia ad finem efficaciter intentum consequendum, ad quod necessaria esset talis scientia; sed Deus ab æterno non prævidet hanc mediorum efficaciam; siquidem sapius loco unius medii, quod videt frustratum, aliud, & aliud confert prædestinatis, donec aliquod habeat effectum, quod non ita esset, si eorum efficaciam prævideret, statim enim applicaret, quod prævideret habiturum effectum; ergo &c. Respondeo negando minorem, ad cuius probationem dicimus, Deum ab æterno prævidere per Scientiam mediam & efficaciam, & inefficaciam mediorum, & utraque ut sic prævisa applicaret; cum autem illa media frustrata non sint congrua, & efficacia, sed inefficacia, & à Deo ut talia prævisa, & data, ideo frustrantur, quæ Deus aliquando etiam dat prædestinato permittens ejus ruinam, ut postea recipiendo congrua, vehementius poeniteat, & amet, sicque finem intentum assequatur.

Argues 4. Ideo requireretur Scientia Media ad prædestinationem, quia Deus deberet prævidere finem, & media per quæ posset infallibiliter acquiri; sed ad id satis est Scientia simplicis intelligentiæ; ergo &c. Respondeo negando minorem: nam cum Scientia simplicis intelligentiæ solum proponat objecta possibilea sub ratione possibilitatis, non potest ostendere efficaciam mediorum, neque consensum conditionatè futurum: si autem Deus non præviso consensu conditionatè futuro, & efficaciâ mediorum, quod sit per Scientiam mediam, decerneret efficaciter finem, & tolleretur libertas creata, & Deus imprudenter ageret, ut diximus.

Argues 5. Scientia Media neque augeat Potentiam Divinam, cum supponat objectum conditionatè futurum, & hoc supponat Potentiam Divinam jam completam; neque ponit aliquid in prædestinato, quod supponit ut objectum, Scientia autem nihil ponit in objectum; ergo neque ex parte Dei prædestinantis, neque hominis prædestinati requiritur Scientia Media. Respondeo negando consequentiam; requiritur enim ad perfectum modum operandi, & Dei, quia prout sic prudenter, & sine temeritate operatur, & creaturæ, quia prout sic non laeditur ejus libertas.

Argues 6. Infantes mortui accepto Baptismo, vel Martyrio sunt de numero prædestinatorum; & tamen non sunt prædestinati prædestinatione supponente Scientiam mediam; siquidem eorum sa-

Tam. 1.

lus non dependet à meritis, de quibus est Scientia media; ergo &c. Respondeo negando minorem; ad cuius probationem dicimus, prædestinationem infantium sic decedentium, licet non supponat Scientiam mediam meritorum, illam tamen supponere de Baptismo, aut Martyrio accipiendo, si creentur, & in hac, aut illà occasione ponantur; imò etiam de voluntate baptizantis, & tyranni occidentis.

Argues 7. Deus speciali gratiâ specialem affectum ostendit erga aliquem, si sit paratus toties eum vocare, quoad usque respondeat, & salvetur, idque sine Scientia Media; ergo hæc non prærequiritur ad prædestinationem. Respondeo negando antecedens; talis enim modus procedendi est imperfectus, utpotè cæcus, Deoque alienus; siquidem posset homo unâ datâ vocatione respondere, & salvari, sed præter intentionem, & Scientiam Dei: aut poterit datis pluribus vocationibus ex speciali affectu non respondere, sicque non salvari, cum tamen Deus id vellet antea ex speciali affectu, quod est absurdum.

SECTIO VIII.

An, & quomodo Scientia Visionis prærequiratur ad Prædestinationem?

Dico 1. Prædestinatio prærequirit Scientiam Visionis naturalis habentis pro objecto Perfectiones divinas, nempe Omnipotentiam, Essentiam, & ipsammet Scientiam Divinam. Probatur, quia Deus non potest efficaciter intendere nostram gloriam, nisi prius sciat, se habere potentiam ad illam producendam, & suam Essentiam posse à nobis videri, quod sit per Scientiam Visionis naturalis; & cum talis scientia sit supra se ipsam reflexa, etiam hæc sui ipsius visio prærequiritur; ergo &c. Major tamen questio est de Scientia Visionis absoluta libera: Pro quâ:

Dico 2. Si prædestinatio nostra est medium à Deo assumptum ad manifestandam suam gloriam, & Bonitatem, præsupponit Scientiam visionis absolutam de decreto divino intendente earum manifestationem. Probatur, quia prior est, & cognoscitur à Deo intentio finis, quam electio mediorum; sed decretum illud est intentio finis; siquidem per illud intendit Deus manifestationem suæ gloriæ, & bonitatis; prædestinatio autem nostra est electio mediorum; siquidem in illa eligitur medium ad talem manifestationem; ergo prius cognoscitur illud decretum; sed talis cognitio spectat ad Scientiam visionis absolutam talis decreti; ergo &c. Unde:

Advertes primò, etiam prærequiri Scientiam visionis absolutam ipsius gloriæ & bonitatis Divinæ, quarum manifestatio intenditur per illud decretum, idque non solum quatenus possunt cognosci in ipso decreto, sed etiam in se; siquidem non potest cognosci decretum de communicanda gloria, quin cognoscatur ipsa gloria, quæ est illius objectum, ut potens communicari, & manifestari; alioqui cum sit prout sic cognoscibilis, si à Deo non cognosceretur, Cognitio Divina non esset comprehensiva, quod non est dicendum.

Advertes secundò, si Deus in tali decreto intendat etiam augmentum accidentale suæ gloriæ,

B b 2

etiam